

Niet coöperatief

Een patiënt heeft veel pijn in het been en in de lies. Hij komt bij de huisarts en het D-Dimeer blijkt verhoogd. De volgende dag belt de patiënt de huisarts met het verzoek een steunkous aan te meten en om te leren fraxiparine te spuiten.

De huisarts heeft hierover echter geen bericht ontvangen van het ziekenhuis en heeft telefonisch gehoord dat er geen DVT was.

In de brief die later volgt, staat dat een DVT niet uitgesloten werd. De werkafpraak vermeldt dat er dan een vervolgeschoscopie ingepland zou moeten worden. Dit staat niet in de brief en patiënt zegt van niets te weten.

Bij verdere navraag bij het ziekenhuis blijkt dat patiënt niet coöperatief was en niet wilde wachten op het aanmeten van de kous. Hij kreeg uitleg dat hij fraxiparine moest gaan spuiten, het recept is gemaakt. De patiënt geeft bij de huisarts aan dit niet te durven, dus er moet geregeld worden dat er thuis geprikt gaat worden.

Patiënt geeft aan dat hij zich niet gehoord voelde, hij had veel pijn. Meneer heeft een psychiatrisch belaste voorgeschiedenis, heeft een laag IQ en is laaggeletterd.

De verantwoordelijkheid voor een patiënt houdt niet op als deze het gebouw verlaat. Bij een patiënt bij wie het contact moeizaam verloopt (bijvoorbeeld door een psychiatrische aandoening) is het goed als specialist en huisarts juist nauw contact onderhouden. De volgende dag even contact met elkaar opnemen en zorgen voor een goede schriftelijke overdracht is essentieel.